

Пролог

Після першого занурення я ковтнула хлібної. Море повнили наспіви коштовних каменів. Я пливла за маминим силуетом до плямки світла, що тремтіла на поверхні води.

Ноги боліли під вагою ременя з приладдям добувача коштовностей, проте Ізольда наполягла на тому, щоб я начепила його навіть під час першого спуску до рифів. Я вже кривилася від болю, з яким серце гупало у грудях, аж нарешті випірнула на поверхню під ясно-сонячне небо.

Перше, що побачила, коли змогла придивитися, — як мій батько, спершись ліктями на леєр¹, перехилився через лівий борт «Жайвора». Він усміхався — рідкісна подія. Від тої усмішки у його синіх очах заграли бісики.

Мама підштовхнула мене, допомогла підплисти й підняла, щоб я вхопилася за нижню балясину штормтрапа²; вилізаючи на неї, я вся тремтіла від холоду. Сент нагорі стояв наготові й одразу підхопив мене на руки. Як

¹ Леєр (*мор.*) — туго напрутий трос, обидва кінці якого закріплені на судових конструкціях. Тут: огороження на палубі, яке запобігає тому, щоб людина впала за борт. (*Тут і далі прим. пер.*)

² Штормтрап (*мор.*) — мотузкова драбина з дерев'яними щаблями (баляси-нами), яку спущено по зовнішньому борту судна.

ніс через палубу, то з моїх рук і волосся стікали струмки солоної води.

У капітанській каюті зісмикнув зі своєї койки ковдру та загорнув мене, оповивши димним запахом. За хвилику слідом за нами ввійшла мама, і я побачила, як батько наповнює смарагдово-зеленкувату склянку хлібною. Поставив переді мною посеред столу, я піднесла її до світла, роздивляючись, як на скляних гранях розсіюються та виблискують сонячні промені.

Сент вичікувально всміхався з-під вусів самим кутиком рота. Я хоробро піднесла склянку до губів і хильнула одним проковтом. У горлі запалало, тоді вогонь покотився до шлунка, я засичала, намагаючись віддихатися.

Мама кинула на мене погляд, якого я в неї ще не бачила. У ній була повага. Ніби відбувалося щось дивовижне й водночас приголомшливе. Підморгнула мені й усадила між собою й татом. Я закублилася в постіль між батьками, і від їхнього тепла здавалося, ніби повернулася в дитинство.

От тільки тепер була я вже не на «Жайворі».

Розділ ПЕРШИЙ

Від стукоту шківа об палубу я отямилася й закліпала очима, раптом звідусіль знову насунув вицвілий добіла світ. Гупання кроків по дерев'яній палубі. Чийсь тіні на шканцях¹. Шамотіння хвилястих вітрил на грот-щоглі².

Примружилася проти яскравого сонця й полічила — аж голову болем затопило. У команді «Селени» було щонайменше двадцяттеро матросів, а враховуючи Узбережних Волоцюг на борту — навіть більше. Принаймні ще двійко мали працювати під палубою, хтось напевно перебував у капітанській каюті. Від моменту, коли оговталася на цьому кораблі, Золи ще не помічала. Години тягнулися нескінченно, сонце марудною черепахою повзло на захід, до обрію.

На перехідному містку³ грюкнули двері, і я стиснула зуби до болю в щелепі. Зачулися важкі кроки Клова: він

¹ Шканці (*мор.*) — поміст у кормовій частині парусного судна, на якому зазвичай перебував капітан, а за його відсутності — вахтові.

² Грот-щогла (*мор.*) — друга, як правило найвища, щогла на дво- чи трищоглових суднах, хоча може бути і єдиною щоглою на кораблі.

³ Перехідний місток (*мор.*) — різновид містка на судні; розташований вище від верхньої палуби для сполучення між надбудовами чи переходу з одного борту на другий.

простував до штурвала. Дужі лаписька вхопили спиці, погляд утупився в почервонілий обрій.

Батькового штурмана я не бачила вже чотири роки, з того дня, коли він і Сент витягнули блаженного човника на джевальську мілину й кинули мене на березі. Та я пам'ятала його лице. Упізнала б його будь-де, бо воно було закарбоване в кожен із моїх спогадів. Про «Жайвір». Про батьків. Він був присутній навіть у найдавніших розрізаних скалках минулого.

Хоча з тої миті, як я його помітила, Қлов у мій бік так і не глянув. Те, що він мене впізнав, було цілком зрозуміло: із того, як нарочито задер підборіддя та старанно вдивлявся кудись поверх моєї голови.

Він був для мене єдиний родич, окрім батьків, а тої ночі, коли «Жайвір» затонув у Грозових Тенетах, ще й урятував мені життя. Та коли вони з батьком відчалювали з Джевала, він теж не озирнувся. І не повернувся по мене. Коли зустрілась із Сентом у Серосі й він повідомив, що Қлова *немає*, я вирішила, що від того лишилася сама купа кісток у мулі десь на дні Звуження. Аж ось він тут — штурманом «Селени».

Я не зводила з нього очей, і він достоту відчував мій погляд — мабуть, перед ним тепер спливали ті самі спогади, виринаючи з глибин, де їх поховав. Він напружено випростав спину, але в холодних обрисах ледь відчувалася якась шпаринка. Проте на мене не позирнув, то так і не могла втямити: чи лишився тим Қловом, якого пам'ятала, чи став кимось геть інакшим. Від співвідношення першого й другого нині могло залежати мое життя.

До щогли прикрокувала пара черевиків. Я підвела голову — аж переді мною обличчя жінки, що її вже бачила цього ранку. Коротко підстрижене волосся солом'яного кольору куйовдив вітер. Вона поставила обік мене цебро

води й витягла з ременя ножа. Тоді стала навколішки, і на лезі зблиснуло сонце. Потягнулася до моїх рук. Я смикнулася, але вона шарпнула на себе мотузки, і холодне залізо злегка торкнулося шкіри зап'ястків. Вона мене вивільнювала.

Я завмерла, роззирнулася палубою, підбгала ноги й гарячково намагалася второпати, що відбувається. Ще один рух леза — і руки вільні. Випростала, порухала пальцями: вони тремтіли. Щойно жінка потупила погляд, я вдихнула й кинулася вперед. Та тільки очі виричила: я врізалася в неї, і вона гепнулася на палубу, добряче стукнувшись головою. Я притиснула її до бухти каната біля правого борту й сягнула по ножа.

У наш бік загупали кроки, за спиною лунко прогрімів голос:

— Не треба. Сама впорається.

Матроси закликали, де хто був, — і за єдину мить, яка знадобилася мені, щоб озирнутися через плече, жінка викотилася з-під мене й поцілила каблуком у бік. Я загарчала й кинулася на неї, ухопила за зап'ясток. Та намагалася мене копнути, але я жбурнула її на залізну лебідку якоря. Аж відчула, як хруснули її кісточки під шкірою, а коли штовхнула ще раз, дужче, ніж випав у неї з руки.

Я перелізла через неї та схопила ножа, при цьому так вивернулася, що вперлася спиною в леєр. Випростала перед собою лезо — воно тремтіло в руках. Навколо, куди не кинь оком, — сама вода. Із жодного боку не видно землі. Груди раптом стиснуло, серце провалилося кудись донизу.

— Ну що, ти вже все? — пролунав той самий голос, і всі озирнулися до перехідного містка. Там, засунувши руки в кишені, стояв капітан «Селени», анітрошечки не занепокоєний тим, що я занесла ножа над однією з його підлеглих.

Зола махнув команді з такою само веселістю, яка напередодні світилася в його очах у сероській таверні. На обличчі спалахнула крива посмішка.

— Я ж казав тобі її сполоснути, Калло. — Він позирнув на жінку біля моїх ніг.

Та люто зиркнула в мій бік: уся команда тепер витріщалася на неї. Зламану кисть, що вже спухала, жінка притиснула до ребер.

Ступивши чотири кроки, Зола висунув руку з кишені. І простягнув її до мене, смикнувши підборіддям одночасно з порухом ножа. Я не поворухнулася, і його посмішка розпливлася ще ширше. На мить над кораблем запала крижана тиша, відтак рука з ножем метнулася до мого горла. Зола стиснув кулак, шпурнув мене об леєр і так здушив, що й дихнути не могла.

Навалювався дедалі важче, аж поки я перевісилася через борт, а носики черевиків уже відірвалися від палуби. Позирнула: де серед тих голів за його спиною кудлата світла кучма Клова? Та штурмана не було видно. Уже перекидаючись назад, я впустила ножа, і той гостро дзвякнув об палубу й покотився дерев'яними мостинами — уже не дістанеш.

Калла підбрала його й сунула назад у ремінь, тоді Зола мене відпустив. Я рухнула на мотуззя, хапаючи ротом повітря.

— Сполосни її, — повторив Зола.

Кинув на мене останній блискавичний погляд, розвернувся й попрямував повз юрбу до штурвала, на який із тим самим байдужим поглядом спирався Клов.

Калла вцілілою рукою вхопила мене за передпліччя і штовхнула назад до носової частини, де біля фок-щогли¹

¹ Фок-щогла (мор.) — перша від носа щогла на дво- чи трищоголовому судні.

все ще стояло цебро з водою. Решта команди розбрелася й узялася до роботи, а Қалла витягла з-за спини віхоть, що був засунутий за ремінь.

— Скидай, — виплюнула, тицьнувши в мій одяг. — Хутко.

Я глянула на матросів, що працювали за її спиною, тоді розвернулася до носової частини та стягнула сорочку через голову. Қалла присіла поруч, потерла віхоть об мильний брусок, мокнула у відро і спінила. Нетерпляче тицьнула мийку мені, і, намагаючись не звертати уваги на погляди, я взялася змивати піт з плечей і рук. Засохла кров забарвила воду червонястим, а тоді з ран покотилися і скрапнули на палубу під ногами перші краплини.

Від доторку до власної шкіри прокинувся спогад про Веста, про наші обійми в каюті, про тепло його тіла. В очах знову забриніли сльози. Зусиллям тамувала їх, відганяючи видіння з-перед очей, щоб воно не потопило мене. Той свіжий ранок, коли прокинулася в його ліжку. Вестове обличчя в тьмавому світлі, тепле дихання.

Торкнулася шиї, згадавши про персня, що викупила в перекупника. То ж Вестів перстень.

А він зник.

Вест прокинувся в каюті сам-один. Вочевидь стояв на носі корабля й чекав, удивляючись у гавань, а коли я не повернулася, мабуть, рушив до Дерна мене шукати.

Не знаю, чи хтось помітив, як мене затягали на «Селену». Якщо й так, навряд чи прохопиться про побачене бодай єдиній живій душі. Вест, напевне, вирішив, що я передумала. Пішла на причал і заплатила за перевезення в Серос власникові якогось іншого торговельного судна. «Але якщо так, я забрала б усі добуті гроші», — міркувала собі далі, намагаючись відкинути всі інші припущення, крім того, у яке хотілося вірити.

Що Вест мене шукатиме. Що він мене знайде.

Але якщо він на це наважиться, то вийде чи не гірше. Я бачила темний бік капітана «Жоржини», глибоку чорноту в його душі. Там панують вогонь і дим.

«Ти його не знаєш».

У мені луною озвалося сказане Сентом того ранку в таверні.

Можливо, Вест і команда «Жоржини» порвуть і з Сентом, і зі мною. Вирішать прямувати власним шляхом. А може, я *таки не знаю* Веста. Насправді.

Проте батька свого я знаю. І вивчила, у які ігри він любить грати.

Солона вода щипала шкіру. Я потерла себе щосили — і Калла простягнула мені нові штани. Я натягнула їх і загнулася мотузкою, щоб не спадали, тоді Калла видала мені ще й чисту сорочку.

Я зібрала волосся у вузол, Калла оглянула мене — і, вдовольнившись побаченням, рушила до проходу під шканцями. Не чекаючи, щоб я її наздогнала, попрямувала повз Клова до капітанської каюти. Я рушила за нею, і, коли на мене впала тінь штурмана, підвела на нього очі, мигцем глянула крізь вії — і відразу різко спинилася. Щойно позирнула в його засмагле обличчя, як мене полишили останні сумніви: це таки той Клов. На язиці пекла ціла буря всього, що кортіло йому сказати, я ледь стримала зойк.

Губи Клова під пишними вусами міцно стиснулися. Він розгорнув бортовий журнал, що лежав перед ним, і водив по сторінці пошерхлим пальцем. Може, він так само вражений моєю появою, як і я — його. Схоже, ми обоє втягнені у війну Золи проти Веста. Тільки не могла дотямити: як він тут опинився, чому працює на людину, яку мій батько ненавидить найбільше?